

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 64/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Mgr. K. H., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 79/02, 8 Co 80/02 z 2. júla 2002 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 29/2005 zo 17. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Mgr. K. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2005 doručená sťažnosť JUDr. Mgr. K. H. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 79/02,

8 Co 80/02 z 2. júla 2002 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 29/2005 zo 17. júna 2005.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 2. septembra 2005 prevzal namietané uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté ako neprípustné jeho dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 79/02, 8 Co 80/02 z 2. júla 2002.

V ďalšej časti svojej sťažnosti sťažovateľ opisuje genézu a priebeh súdneho sporu, v ktorom sa ako žalobca domáhal, aby Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uložil žalovaným v 1. až 4. rade povinnosť uzavrieť s ním zmluvu o prevode vlastníctva bytu nachádzajúceho sa v B. na (...) (ďalej aj „sporný byt“). Okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 148/98 z 5. júna 2001 jeho žalobu zamietol, čo odôvodnil okrem iného tým, že žalovaní v 1. a 3. rade nie sú nositeľmi hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, a preto nie je daná ich pasívna vecná legitimácia. Vo vzťahu k žalovanému v 4. rade okresný súd vychádzal zo zistenia, že sťažovateľ sa nestal nájomcom sporného bytu, keďže nájomnú zmluvu, ktorú mal na tento byt uzatvorenú, považoval pre rozpor so zákonom za právny úkon absolútne neplatný. Okresný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že sťažovateľ nie je oprávnenou osobou v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, a preto sa nemôže domáhať vlastníckeho práva k predmetnému bytu. Z toho dôvodu nevznikla žalovanému v 4. rade, ktorý je vlastníkom nehnuteľnosti, voči sťažovateľovi zo zákona povinnosť uplatnená v žalobe.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 79/02, 8 Co 80/02 z 2. júla 2002 na základe odvolania sťažovateľa napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľ polemizuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu, poukazuje na jeho rozpornosť a uvádza, že „... *nie je pravda, čo tvrdí Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku 8 Co 79/02 na str. 5, v 3. a 5. odstavci. Veď predsa nie je možné, aby pre ten istý súd bol dom dňa 08. 09. 1998 v č. k.: 13 C 210/91 bytovým domom pre potrebu reštitúcie v 1/2, ale už dňa 05. 06. 2001 v č. k.: 13 C 148/98-101, sa sťažovateľ nestal nájomcom predmetného bytu, a teda nie je ani oprávnenou osobou na prevod vlastníckeho práva*“.

Sťažovateľ sa zmienil tiež o tom, že „... sa svojím návrhom v tomto konaní dožadoval aj vydania predbežného opatrenia o nerušené a riadne užívanie predmetného bytu, umožnenie slobodného a časovo neobmedzeného vstupu do predmetnej nehnuteľnosti počas trvania nájmu. Toto však Okresný súd Bratislava I. svojím uznesením 13 C 148/98-98 zo dňa 10. 07. 2001, prevzatého sťažovateľom dňa 10. 09. 2001 zamietol. To znamená, že súd mi zabránil riadne užívanie bytu“.

V závere sťažnosti sťažovateľ dodáva, že „... jeho nájomnú zmluvu k bytu doteraz nikto nezrušil a jej účastníci sa v zmluve zaviazali, že platí na dobu neurčitú, ako aj to, že nájom bytu môže zaniknúť len vzájomnou dohodou. Nájomná zmluva je teda platná, avšak sťažovateľovi sa uberá právo garantované ústavou v súčinnosti so slovenskou justíciou o nedotknuteľnosti obydlia a slobode pohybu a pobytu“.

Pokiaľ ide o požadované priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, to si sťažovateľ uplatňuje „... z dôvodov bránenia riadneho užívania bytu a jeho zákonného nároku na odkúpenie bytu Najvyšším súdom Slovenskej republiky za protiústavné odmietnutie riadne podaného dovolania, ako aj vedľajším účastníkom v 4. rade, ktoré musel sťažovateľ riešiť prespávaním a bývaním u svojich známych a kamarátov a tento subjekt z neho urobil bezdomovca, ktorým je aj v súčasnosti“.

V nadväznosti na to sťažovateľ tvrdí, že „... už vyčerpал všetky možnosti uplatnenia svojho práva garantovaného aj ústavou SR, hlavne jeho čl./ods. 12/4, 16/1, 19/2, 20/1, 21/1, 46/1, 48/2...“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Ústavný súd Slovenskej republiky ruší v celosti:

1) Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Cdo 29/2005 zo dňa 17. 06. 2005, prevzatého sťažovateľom dňa 02. 09. 2005.

2) *Rozsudok Krajského súdu v Bratislave 8 Co 79/02 a 8 Co 80/02-132 zo dňa 02. 07. 2002.*

3) *Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. C 148/98-101 (správne 13 C 148/98-101; pozn.) zo dňa 05. 06. 2001 (...)*“

Sťažovateľ ďalej navrhol, aby ústavný súd uložil akciovej spoločnosti T., ktorá je súčasným vlastníkom nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádza sporný byt, aby s ním uzatvorila kúpnopredajnú zmluvu o prevode tohto bytu do jeho vlastníctva, zaplatila mu finančné zadost'učinenie tri milióny slovenských korún, ako aj 70 % všetkých preukázaných nákladov spojených s vymáhaním zákonného práva na odkúpenie sporného bytu. Zvyšných 30 % mu má podľa jeho návrhu uhradiť najvyšší súd, voči ktorému si zároveň uplatňuje primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 milióny slovenských korún.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy „Nikomú nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody“.

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy „Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom“.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy „Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života“.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy „Každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje“.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy „Obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva“.

Podľa čl. 46 ods. 1 „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...“.

Podľa čl. 48 ods. 2 „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom“.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 79/02, 8 Co 80/02 z 2. júla 2002

Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy je osobitným právnym prostriedkom nápravy, na základe ktorého ústavný súd poskytuje ústavnú ochranu fyzickým osobám alebo právnickým osobám pred neoprávnenými zásahmi majúcimi podobu právoplatného rozhodnutia, opatrenia či charakter iného zásahu (napr. procesného postupu alebo nečinnosti orgánu verejnej moci v konaní) do základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje všeobecný súd a sťažovateľ ju nedosiahol ani po vyčerpaní účinných a dostupných právnych prostriedkov nápravy, na uplatnenie ktorých ho oprávňoval zákon.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného namieta porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy a základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 79/02, 8 Co 80/02 z 2. júla 2002, ktorý vyvodzujúc z obsahu sťažnosti nesprávne a nedostatočne posúdil skutkový a právny stav predmetnej veci.

V uvedenom prípade krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, a teda podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) podanie dovolania proti tomuto potvrdzujúcemu rozhodnutiu nebolo prípustné, čo bolo napokon aj dôvodom, pre ktorý najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 29/2005 zo 17. júna 2005 dovolanie sťažovateľa z 18. októbra 2002 proti označenému rozsudku krajského súdu odmietol, pričom zároveň preskúmal prípustnosť dovolania nielen v zmysle § 238 OSP v znení účinnom v relevantnom čase, ale aj eventuálnu prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 239 OSP, ako aj z hľadísk uvedených v § 237 OSP (pretože ide o vady, na ktoré má dovolací súd zákonnú povinnosť vždy prihliadnuť).

Podanie dovolania sťažovateľom, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f) OSP, nemožno preto v tomto prípade považovať za využitie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde. V okolnostiach prípadu teda nešlo o taký právny prostriedok, ktorý musel sťažovateľ vyčerpať skôr, ako sa v konaní pred ústavným súdom mohol uchádzať o ochranu svojich práv podľa čl. 127 ústavy.

Ako konečné rozhodnutie poslednej inštancie v predmetnej veci bol preto označený rozsudok krajského súdu, ktorý bol sťažovateľovi doručený 21. septembra 2002, pritom sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 28. októbra 2005.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Keďže z uvedených skutočností vyplýva, že sťažnosť v časti smerujúcej proti krajskému súdu bola ústavnému súdu doručená po uplynutí lehoty ustanovenej pre jej podanie v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, bolo ju potrebné v tejto časti odmietnuť ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 29/2005 zo 17. júna 2005

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.).

Pokiaľ takéto konkrétne skutočnosti v argumentácii sťažovateľa obsiahnuté nie sú, ústavný súd sťažnosť odmietne (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie jeho označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 29/2005 zo 17. júna 2005, ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné námietky, z ktorých by bolo možné vyvodit' súvislosť namietaného porušenia jeho práv s predmetom sťažnosti, a ani bližšie kvalifikovane nekonkretizoval, v čom podľa neho spočíva tvrdené porušenie.

Ústavný súd ďalej pripomína, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 124/04, IV. ÚS 290/04, II. ÚS 49/05).

Podstatou tejto časti sťažnosti sťažovateľa je podľa jej obsahu namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, v dôsledku ktorého malo dôjsť k zásahu aj do jeho ďalších označených základných práv a slobôd uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 29/2005 zo 17. júna 2005.

Ústavný súd sa teda zameril na preskúmanie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, či nebolo arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

Podľa judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (III. ÚS 283/03, IV. ÚS 290/04). Ústavný súd pripomína, že aj v dovolacom konaní sa vyžaduje, aby sa dodržali ústavnoprosesné princípy súdneho konania spravodlivého procesu upravené v čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 25/05). Možnosť domáhať sa ich dodržiavania je však limitovaná v čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. domáhať sa ich dodržiavania možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú (v danom prípade sú to príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku).

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že tento dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 79/02, 8 Co 80/02 z 2. júla 2002 odmietol a súčasne mu uložil zaplatiť žalovanému v 4. rade náhradu trov dovolacieho konania. Žalovaným v 1. až 4. rade náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Z obsahu odôvodnenia uvedeného uznesenia je zrejmé, že najvyšší súd skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania, pričom zistil, že „... v prejednávanej veci dovolanie žalobcu smerovalo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 238 a § 239 O. s. p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol [§ 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O. s. p.] bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu“.

K sťažovateľovej námietke, že dovolanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) OSP, najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

„Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré

účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

Keďže žalobca základ námietky, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) O. s. p., vyvodzoval z neúplného označenia predmetu konania v predvolaní na pojednávanie pred odvolacím súdom, bolo potrebné posúdiť, či v dôsledku tohto čiastočne nesprávneho postupu súdu, došlo na strane žalobcu v konaní pred odvolacím súdom k znemožneniu realizácie jeho procesných práv tak, ako to žalobca tvrdil v dovolaní.

Pri skúmaní nastolenej otázky bolo potrebné vychádzať predovšetkým z toho, že žalobca sa na základe tohto predvolania riadne a včas ustanovil na pojednávanie pred odvolací súd a bol na ňom počas celého jeho priebehu prítomný. Mal teda možnosť, zvlášť ako osoba znalá práva, namietat' nesprávne označenie predmetu konania v jeho predvolaní a tiež svoju nepripravenosť vo veci odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa a prípadne z tohto dôvodu požiadať odvolací súd o odročenie pojednávania. Keďže žalobca na pojednávaní pred odvolacím súdom tak neurobil (zo zápisnice o pojednávaní to nevyplýva), odvolací súd nemal dôvod skúmať otázku možnosti prípravy žalobcu na pojednávanie vo veci samej. Súd je totiž povinný priamo zo zákona skúmať túto otázku len v zmysle § 115 ods. 2 O. s. p. (v danom prípade zákonná 5-dňová lehota na prípravu pojednávania u žalobcu dodržaná bola); inak je povinný ju skúmať len na základe námietky vznesenej účastníkom konania. Ak teda žalobca v konaní pred odvolacím súdom neurobil v tomto smere žiaden úkon, nemožno vyčítať odvolaciemu súdu, že konal a rozhodol nielen vo veci predbežného opatrenia, ale aj vo veci týkajúcej sa odvolania žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa. Námietku žalobcu, v tomto smere vznesenú až v dovolacom konaní, treba preto považovať za nedôvodnú. Nemožno prisvedčiť ani tvrdeniu žalobcu spočívajúcemu v tom, že v priebehu pojednávania, keďže odvolací súd nerozhodol o spojení týchto dvoch vecí, nezistil, že sa koná aj vo veci samej. Toto tvrdenie žalobcu je v príkrom rozpore s obsahom zápisnice, podľa ktorej žalobca predniesol na pojednávaní obe ním podané odvolania, t. j. aj odvolanie, podané proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o veci samej. Žalobca mal teda v konaní pred odvolacím súdom reálnu možnosť aj v súvislosti s odvolaním vo veci samej uskutočniť všetky procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Ako to napokon vyplýva zo zápisnice

o pojednávaní, žalobca tieto procesné práva aj realizoval, neboli mu odňaté (na pojednávaní predniesol svoj návrh týkajúci sa veci samej, argumentačne doplnil jeho obsah, mal možnosť vyjadriť sa k návrhom protistrany, prípadne navrhnúť vykonať dôkazy a k vykonaným dôkazom sa aj vyjadriť, atď.). Námietka žalobcu, podľa ktorej konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. f) O. s. p., preto nie je dôvodná.“

Z rozhodnutia najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že tento sa argumentáciou sťažovateľa v predmetnom konaní zaoberal.

Po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 29/2005 zo 17. júna 2005 ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Uviedol v ňom ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých posudzoval prípustnosť sťažovateľovho dovolania, a vysporiadal sa aj so sťažovateľovou argumentáciou, ktorou odôvodňoval jeho prípustnosť v dôsledku vady konania, ktorou mu ako účastníkovi predmetného konania mala byť odňatá postupom súdu možnosť konať pred súdom.

S ohľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti ani z k nej pripojeného napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvedených najvyšším súdom v napadnutom uznesení či o ústavne nekonformnom postupe, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a teda o spojitosti s možným porušením práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy.

Podstata argumentácie sťažovateľa je založená na odlišnom výklade a posúdení platnosti nájomnej zmluvy z 28. augusta 1996, z ktorej sťažovateľ odvodzuje svoje ďalšie nároky uplatnené v konaní pred všeobecnými súdmi. To znamená, že porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľ vlastne v tom, že všeobecné súdy nerozhodli v súlade s jeho predstavami, resp. s jeho právnym názorom.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu však reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. IV. ÚS 340/04, IV. ÚS 184/05).

Keďže z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ namietal porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy a základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy len z dôvodu arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne ďalšími jednotlivými článkami ústavy, ktoré mali byť porušené.

Ústavný súd na základe toho dospel k záveru, že z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by poukazovali na príčinnú súvislosť s možnosťou porušenia uvedených základných práv alebo slobôd a ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov (čl. 46 až 50 ústavy).

Z uvedeného teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde z uvedeného dôvodu odmietol. Po odmietnutí sťažnosti ústavný súd nerozhodoval o takých nárokoch na ochranu ústavnosti, ktorých uplatnenie a použitie predpokladá aspoň čiastočnú úspešnosť sťažnosti. Preto ústavný súd nemohol rozhodovať o požadovanom zrušení napadnutých rozhodnutí ani o primeranom finančnom zadosťučinení (čl. 127 ods. 2 ústavy).

Vo vzťahu k ďalším návrhom na rozhodnutie uplatneným v petite sťažnosti (napr. uloženie povinnosti vedľajšiemu účastníkovi konania uzatvoriť kúpnopredajnú zmluvu, „... zaplatiť (...) náklady spojené s vymáhaním zákonného práva na odkúpenie bytu...“) ústavný súd poznamenáva, že tieto návrhy idú nad rámec právomoci ústavného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy), keďže sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd prijal v konaní o sťažnosti rozhodnutie, na ktoré v tomto type konania ústavný súd nie je oprávnený.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2006